

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. , 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Донка Ив. Паралеева

като разгледа докладваното от Донка Ив. Паралеева Гражданско дело № 20211860100042 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.124 и сл. ГПК.

Делото е образувано по предявен от Д. К. К., ЕГН: *****, адрес: гр.П., ул. „*****“ №16 срещу Национална Агенция по Приходите, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „*****“ №52, отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи поради изтекла погасителна давност претендираните от ответника суми в общ размер на 544.89 лв., от които -120 лв. по издаден на 14.05.2015г. изпълнителен лист в полза на Националното бюро за правна помощ към Министерството на правосъдието, 150 лв. разноски по изпълнително дело, 165.53 лв. разноски по изпълнително дело и 109.36 лв. публични задължения, които вземания са предмет на принудително събиране по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ-С.Л., рег. № *** в КЧСИ, района на действие- СОС.

Впоследствие искът е насочен и към титуляра на вземането по изпълнителния лист, на основание на който е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ-С.Л. – Националното бюро за правна помощ /НБПП/, което е въведено като втори ответник в процеса.

Ищецът претендира и разноски.

В исковата молба ищецът сочи, че срещу него е образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ С.Л., рег. №*** в КЧСИ, с район на действие СОС, по молба на вискателя НАП- гр.С. и въз основа на издаден изпълнителен лист от 14.05.2015г.,

издаден от РС-П. на основание Определение № ***/04.05.2015г. по НОХД №*** по описа за 2013г. на РС-П.. Сочи още, че получил покана за доброволно изпълнение, изпратена до работодателя му, според която задължението по изпълнителното дело възлизало на 544.89 лв., от които 120.00 лв. по изп.основание, 315.53 лв. разноски и такси по изп.дело и 109.36 лв. публични задължения към НАП. Ищецът твърди в исковата молба, че не дължи изпълнение на задължението по образуваното изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ С.Л., като вземанията, за които е образувано изпълнителното дело, са погасени с изтичане на 5-годишна давност, тъй като от датата на издаване на изпълнителния лист- 14.05.2015 г. до образуване на изпълнителното дело- 07.10.***** г. е изтекъл срок по-дълъг от 5 години, в който срок ответниците са бездействали и не са предприели съответни действия за принудително събиране на вземанията по издадения изпълнителен лист. Сочи се, че вземането е погасено по давност и не подлежи на принудително събиране, като в конкретния случай давностният срок е изтекъл на 14.05.*****г. – преди образуване на изп.дело. Предвид факта, че давността не се прилага служебно и за длъжника не съществува възможност да се позове на нея в изпълнителното производство, то налице бил правен интерес от предявяване на иска по чл.439, ал.1 ГПК.

В срока по чл. 131 ал.1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Национална Агенция за Приходите /НАП/, с който е застъпено становище за недопустимост на иска поради липса на процесуална легитимация на ответника, доколкото той осъществявал единствено функция по събиране на частни държавни вземания на НБПП, което е носител на материалното право. Счита, че съдебният акт би засегнал с правните си последици и НАП, доколкото ще засегне съществуването и дължимостта на събирано от нея вземане. Посочено е, че с молба изх. № *****/*****г.НАП е инициирал действия по принудително събиране на вземанията в качеството на взыскател, като е образувал изп.дело №*****/*****г. по описа на ЧСИ С.Л., за сумата от 120.00 лв. – разноски за възнаграждение за служебен защитник, присъдено с определение №*** от 04.05.2015г. Сочи се, че определеното възнаграждение е било заплатено от НБПП и представлява реално направени разноски, които осъденият следва да заплати по силата на чл.189, ал.3 НПК. За тази сума бил издаден изпълнителния лист от 14.05.2015г. по НОХД №***/2013г. по описа на РС-П.. НАП счита, че е страна в изпълнителното производство в качеството на взыскател по силата на законови разпоредби, които и дават правомощие да събира по принудителен ред частните държавни вземания, а не като носител на самото вземане, в каквата насока се цитира съдебна практика. Посочено е в отговора още, че съгласно нормите на гражданското законодателство погасеното по давност задължение е дължимо, продължава да съществува. С изтичането на погасителната давност се погасявало не материалното право върху вземането, а само възможността кредиторът да търси вземането си по принудителен ред, но вземането продължавало да съществува и да е дължимо. Предвид изложеното, наведено е искане от НАП за оставяне без разглеждане на иска срещу нея като ответник като недопустим и за прекратяване на делото по отношение на НАП, което искане съдът е оставил без уважение с разпореждане от 22.02.2021г., доколкото макар в действителност

НАП да се явява процесуален субституент на институциите, чиито вземания събира, НАП е взыскател по изпълнителното дело, а и част от събираните в изпълнителното дело суми са в полза на взыскателя, поради което за ищеца съществува правен интерес да оспори изпълнението и да установи недължимост на принудително събираните суми както срещу НАП, така и срещу НБПП. В подадения от НАП отговор на исковата молба, в условията на евентуалност, е заявена молба за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан, като съображения щели да бъдат изложени в хода по същество.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил отговор и от втория ответник- Националното Бюро за Правна Помощ. В подадения от него отговор също е заявено становище за недопустимост на иска, но с обратна насока на становището на другия ответник, а именно: че искът е недопустим спрямо НБПП, тъй като правомощието за събиране на процесното вземане принадлежи на НАП, която може да прецени дали да предприеме действия за събиране на вземането по издадения срещу ищеца изпълнителен лист, а НБПП няма такова правомощие, поради което не би и могло да засегне патримониума на ищеца. Искът бил недопустим спрямо НБПП и за присъединените за събиране по изпълнителното дело публични вземания и за разноските по изпълнителното дело, които не са направени от НБПП и не се претендират от него. Ответникът НБПП застъпва становище и за неоснователност на иска. Оспорва твърдението за изтекла погасителна давност по чл.110 ЗЗД и поддържа, че вземането не е погасено по давност. Цитира се чл.116 ЗЗД, според който давността се прекъсва с предприемане на действия за принудителното изпълнение. Сочи се, че давността била спазена с образуване на изп.дело № ***** по описа на ЧСИ С.Л. и извършените по същото изпълнителни действия. Следвало да се вземе предвид обстоятелството, че съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.*****г. и за преодоляване на последиците, за срока от 13.03.*****г. до отмяната на извънредното положение спирали да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права, като с параграф 13 ПЗР от Закона за изменение на Закона за здравето било предвидено, че тези спрени срокове започват да текат една седмица след публикуването му в ДВ, т.е. след 21.05.20г. Следователно давностният срок за погасяване на вземането бил спрял, считано от 13.03.*****г. до 21.05.*****г., поради което давността се удължавала с периода, за който не е текла. С оглед на изложеното се иска от съда да отхвърли предявения иск и да присъди на НБПП сторените по делото разноски.

Ищецът Д. К. К. не се явява в проведеното пред съда открито съдебно заседание и не ангажира допълнително становище.

В съдебно заседание ответникът Национална агенция за приходите не изпраща представител, но с депозирана преди съдебното заседание молба заявява, че искът срещу него се явява недопустим и моли съда да постанови съдебно решение, с което да остави иска срещу НАП без разглеждане като недопустим и да се прекрати производството спрямо агенцията. Сочи се, че правният интерес е положителна процесуална предпоставка, за която

съда следи служебно, като в случая са настъпили обстоятелства, водещи до отпадане на правния интерес от предявяване на настоящия иск, а именно- прекратяване на изпълнителното производство по изп.дело №*****/*****г. по описа на ЧСИ С.Л. по молба на вискателя НАП, което следва да се съобрази служебно при условията на чл.235, ал.3 ГПК.

Другият ответник- НБПП също не изпраща представител в проведеното съдебно заседание, но депозира писмена молба, с която моли искът да бъде отхвърлен като недопустим, неоснователен и недоказан, като на ответника се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, намира следното от фактическа страна:

Приложено е към настоящото дело цялото изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ С.Л. с рег. №****. От материалите в него се установява, че делото е образувано срещу Д. К. К. като длъжник по молба на Национална Агенция по приходите вх. №*****/*****г., подадена чрез началника на отдел „Частни държавни вземания“, с посочено правно основание чл.426 ГПК, за задължение в размер на 120 лв.- разноси за възнаграждение на служебен защитник, за което е издаден изпълнителен лист от 14.05.2015г. по НОХД №****/2013г. по описа на РС-П.. Посочено е в молбата, че съгласно чл.276 от Закона за правната помощ (ЗПП) във вр. чл.3, ал.7, т.8 от Закона за националната Агенция за приходите (ЗНАП) задължението представлява частно държавно вземане и се събира от НАП, а на основание чл.163, ал.2 ДОПК редът за неговото събиране е по ГПК.

По изпълнителното дело фигурира и изпълнителният лист, станал основание за завеждането му, а именно: Изпълнителен лист, издаден на 14.05.2015г. от Районен съд-П., с който се осъжда Д. К. К., с ЕГН: ***** от гр.П. да заплати на Националното бюро за правна помощ при Министерство на правосъдието гр.С. сумата от 120 лв. разноси за предоставена правна помощ по НОХД №**** по описа на РС-П. за 2013г.

След образуване на изпълнителното дело, видно от материалите в неговите корици, ЧСИ С.Л. е направил справки за имуществото, банковите сметки и трудовите възнаграждения на длъжника Д. К. К., след което на 29.10.*****г. е наложил заповед върху всички сметки на длъжника в „Обединена българска банка“ АД, а на 29.12.*****г. е наложил и заповед върху несеквестрируемата част от трудовото възнаграждение на длъжника, получавано при работодателя „*****“ ООД. Съдебният изпълнител е поискал от вискателя НАП и удостоверение за публичните задължения на длъжника и в отговор е получил такова удостоверение, от което е видно, че публичните задължения на длъжника са били в размер на 109.36 лв., за които Държавата е присъединен вискател по право съобразно чл.458 ГПК.

Видно от Поканата за доброволно изпълнение изх. №*****/*****г. на ЧСИ С.Л.,

с нея лицето е поканено в 2-седмичен срок доброволно да изпълни задължението, описано в поканата, а именно: задължение в размер на 544.89 лв., от които 120.00 лв. присъдени разноски за служебен защитник; 150 лв. разноски по изпълнително дело за юрисконсултско възнаграждение; 165.53 лв. общо такси по Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ, както и публични вземания в размер на 109.36 лв., дължими към 12.01.2021г. в полза на Държавата, за които последната е присъединен вискател. С поканата за доброволно изпълнение длъжникът бива уведомяван и че на 25.02.2021г. е насрочен опис, оценка и изземване на движимите му вещи, ако не се инициира плащане до тази дата.

Впоследствие длъжникът е депозирал молба вх. № *****/*****г. до ЧСИ С.Л., с която е поискал спиране на изпълнителното производство на основание издадената в рамките на настоящото гражданско дело обезпечителна заповед, която молба е уважена и с разпореждане от същата дата – 27.01.2021г. изпълнението е спряно, за което съдебният изпълнител е уведомил работодателя и НАП.

С молба до ЧСИ С.Л. вх. № *****/***** г. вискателят Национална агенция за приходите е поискал прекратяване на изпълнителното производство по изп. дело № *****/***** г., която е била уважена и с постановление от 04.06.2021 г. ЧСИ С.Л. е прекратил изп. дело № *****/***** на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК- по молба на вискателя.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са кумулативно субективно съединени отрицателни установителни искове с правна квалификация чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.439 ГПК - за установяване на несъществуване на задължение въз основа на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание - в случая това е съдебно определение, въз основа на което е издаден изпълнителен лист.

Доколкото съдът следи служебно за допустимостта на исковете и доколкото по делото могат да възникнат въпроси, поставяни като спорни в съдебната практика, преди обсъждане основателността на исковете, следва да се обсъди допустимостта на същите срещу двамата ответници, всеки от които твърди, че заведеният срещу него иск е недопустим.

На първо място, следва да се посочи, че настоящият съдебен състав е приел за разглеждане субективно съединените искове с еднакво правно основание - чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.439 ГПК, доколкото макар НАП да бива считан в практиката за процесуален субституент на институциите, чиито вземания събира, вискател по изпълнителното дело е именно НАП, като част от сумите, описани в поканата за доброволно изпълнение (разноски по изпълнението за юрисконсулт, такси по ЗЧСИ и присъединени публични вземания), извън сумата от 120 лв. по изпълнителния лист, биват събирани в полза именно на вискателя НАП. Поради това, съдът е счел, че е налице правен интерес у ищеца да насочи

иска си както срещу Националното бюро за правна помощ /НБПП/, който е титуляр на вземането по изпълнителен лист, така също и срещу Националната Агенция за приходите /НАП/- взыскател по изпълнителното дело.

В своята писмена защита НАП са посочили, че съдът следва да съобрази служебно, на основание чл.235, ал.3 ГПК, фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. Този извод на ответника е верен, като в случая съществува такъв новонастъпил факт, който съдът следва да съобрази, тъй като рефлектира върху правния интерес от иска срещу единия от ответниците, а именно: НАП. Установи се от събраните доказателства, че изп. дело № *****/***** г. на ЧСИ С.Л. е прекратено с постановление от 04.06.2021 г. на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК- по молба на взыскателя. Поради прекратяване на изпълнителното дело, разноските по него, които ищецът Д.К. е бил поканен да заплати с поканата за доброволно изпълнение, остават в тежест на взыскателя, чиято роля на такъв пък отпада занапред предвид прекратяване на производството. Присъединеното по право публично държавно вземане, за заплащането на което К. също е бил поканен, но след прекратяване на изпълнителното дело вече не е предмет на това изпълнително дело, не може да бъде предмет изобщо на иск по ГПК, тъй като е публично такова по смисъла на чл.162 ДОПК и пътят за защита срещу него е посредством отрицателен установителен иск, подведомствен на административните съдилища, доколкото произтича от правоотношение, възникнало при упражняване на държавна власт, което изключва равнопоставеността на субектите в правоотношението. С оглед така изложените факти и предвид прекратяване на процесното изпълнително дело, в действителност е отпаднал правният интерес от водене на иска по чл.439 ГПК срещу НАП. В този смисъл, искът следва да се остави без разглеждане спрямо този ответник и производството да се прекрати спрямо него.

Искът обаче остава допустим срещу другия ответник- Националното бюро за правна помощ за вземането, предмет на изпълнителния лист, въпреки че по същността си искът по чл.439 ГПК е свързан с оспорване на изпълнението, а в настоящия случай изпълнителното производство е вече прекратено. Установява се по делото от събраните доказателства, че кредитор на вземането по изпълнителен лист е НБПП, касае се за частно държавно вземане за присъдени по чл. 27а ЗПП в полза на последното разноски, поради което и НБПП е легитимиран ответник по предявения иск, независимо от обстоятелството, че вземането се събира от НАП по реда на ГПК. Налице е правен интерес от разглеждане на настоящия иск срещу НБПП въпреки прекратяването на изпълнителното производство, доколкото образуваното изпълнително дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК- по молба на взыскателя. Прекратяването на това основание не погасява вземането и същото може да бъде наново претендирано в ново изпълнително дело, поради което ищецът има правен интерес да установи със сила на пресъдено нещо, че давностният срок за вземанията по изпълнителния лист е изтекъл /така *Определение №21/07.01.2016 по дело №5540/2015 на ВКС, ГК, IV г.о./*.

Разгледан по същество искът спрямо Националното бюро за правна помощ се явява основателен.

Ищецът твърди, че не дължи на ответника процесните суми поради изтекла погасителна давност. Погасителната давност е период от време, определен от закона, през който субективното право не е прекратено по някой от предвидените за това начини. Изтеклата погасителна давност е юридически факт, пораждащ за задълженото лице потестативното право да откаже изпълнението, позовавайки се на давността, като упражняването на това право, чрез възражение, лишава носителя на субективното право (вземането, като облигационно субективно право) от защита, защото то е загубило годността си да бъде защитавано и принудително осъществявано. Чрез иска по чл.439 ГПК длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право /например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др/. Именно такъв факт се навежда от ищеца като основание за изключване на вземането- погасяване на същото по давност, чийто срок е започнал да тече след влизане в сила на определението, въз основа на което е издаден изпълнителният лист, с което ищецът е бил осъден да заплати определена сума – сумата от 120 лв. разноски за предоставена правна помощ, и е изтекъл преди предприемане на съответни изпълнителни действия от страна на правоимащия.

Въпросът за погасителната давност, уреден по чл.110 и сл. 3ЗД, важи за всички правоотношения, доколкото няма изрична забрана. Длъжникът може да предяви възраженията си, че вземането на вискателя е погасено по давност, само по исков ред. В случая вземането на ответника е установено с влязло в сила определение (имащо силата на съдебно решение), поради което съгласно разпоредбата на чл.117, ал.2 3ЗД срокът на новата давност е петгодишен. Считано от датата на влизане в сила на определението - 13.05.2015 г. е започнала да тече нова петгодишна давност, която е изтекла на 13.05.2020 г. и считано от тази дата, ако не са налице обстоятелства спиращи или прекъсващи давността, се погасява възможността претендираната сума да се събира принудително.

Основанията за спиране и прекъсване на давността са уредени в чл.115 и чл.116 3ЗД. Съгласно чл.116, б. „в“ 3ЗД, давността се прекъсва с предприемане действия за принудително изпълнение. Ответникът, чиято е доказателствената тежест в процеса да установи наличието на обстоятелства, спиращи или прекъсващи давността съгласно чл.115 и чл.116 3ЗД, не е ангажирал доказателства в тази насока, въпреки указаната му от съда доказателствена тежест. От доказателствата се установи, че изпълнителни действия от страна на ответника НБПП /чрез процесуалния субституент НАП/ са предприети едва с подаването на 07.10.***** г. на молба за образуване на изпълнително дело, която дата се явява по-късна от датата, на която давността е изтекла и следователно тези действия на ответника по предприемане на изпълнение не обуславят прекъсване на вече изтеклата погасителна давност. Нещо повече – според ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г.

ОСГТК на ВКС не е изпълнително действие и не прекъсва давността образуването на изпълнително дело, т.е. би следвало дори да се отчете като дата, към която се преценява изтичането на давността, не датата на образуване на изпълнителното дело, а датата на извършване на първото действие по изпълнението, което в случая е от 29.10.*****г.-налагане на запор на банкови сметки на длъжника. Не са ангажирани от страна на ответника доказателства за по-рано образувани други изпълнителни дела, изпълнителните действия по които да изпълнят функцията на прекъсващ погасителната давност фактор. Като прекъсващо давността обстоятелство би могло да се счете издаването на изпълнителен лист /макар преобладаващата съдебна практика да не го счита за такова/, доколкото именно от тази дата вземането става изпълнимо, което в случая е станало на 14.05.2015 г. и дори при броене на давностния срок от тази дата, той следва да е изтекъл на 14.05.***** г.

С отговора на искова молба, подаден от ответника НБПП е посочено, че следва да се вземе предвид обстоятелството, че давностния срок бил спрял, считано от 13.03.*****г. до 21.05.*****г., поради което давността се удължавала с периода, за който не е текла. Съдът не може да се съгласи с този извод, тъй като съгласно чл.3, ал.1, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.*****г. и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13.03.*****г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. В случая не се касае за частноправен субект, а за държавна институция, макар и вземането да не е публично, а частно.

Дори да се счете, че давността за погасяване на процесното вземане е била спряна, то спирането е било за периода от 13.03.*****г. до 21.05.*****г. и от 21.05.*****г. следва да се отброят още два месеца, с които се е удължил периодът на течение на давността, т.е. до 21.07.*****г., като отново към момента на образуване на изпълнителното дело и към датата на първото изпълнително действие по това дело, погасителната 5-годишна давност е била вече изтекла.

Поради изложеното, искът по чл.124, ал.1 вр. чл.439 ГПК, предявен срещу НБПП за сумата, предмет на изпълнителния лист (120 лв. разноски за предоставена правна помощ), е основателен и следва да се приеме за установено, че процесната сума от 120 лв. не се дължи от страна на ищеца като погасена по давност. За останалите суми по поканата за доброволно изпълнение искът следва да се остави без разглеждане и срещу този ответник- НБПП, доколкото липсва правен интерес относно тези вземания, предвид че не е техен титуляр.

При този изход на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ответникът НБПП следва да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 25.00 лева за заплатена държавна такса държавна такса.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.439 ГПК, предявен от Д. К. К., ЕГН: *****, адрес: гр.П., обл. С., ул. „*****“ № 16, срещу НБПП към Министерството на Правосъдието на Република България, **БУЛСТАТ:** *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Р.“ №1, ет.3, че Д. К. К. **НЕ ДЪЛЖИ** на НАЦИОНАЛНОТО БЮРО ЗА ПРАВНА ПОМОЩ сумата от 120.00 лв. /сто и двадесет лева/, представляваща разноски за правна помощ, предоставена на лицето по НОХД №***/2013г. по описа на Районен съд-П., която сума същият е осъден да заплати с Определение №*** от 04.05.2015г. по НОХД №***/2013г. по описа на Районен съд-П., влязло в сила на 13.05.2015г. и за която е издаден изпълнителен лист от 14.05.2015г. в полза на Националното бюро за правна помощ, което вземане е било предмет на вече прекратено изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ С.Л., рег. №*** в КЧСИ, района на действие- СОС, ПОРАДИ ИЗТЕКЛА ПОГАСИТЕЛНА ДАВНОСТ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като ЛИШЕН ОТ ПРАВЕН ИНТЕРЕС иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.439 ГПК, предявен от Д. К. К., ЕГН: *****, адрес: гр.П., обл. С., ул. „*****“ № 16 срещу НБПП към Министерството на Правосъдието на Република България, **БУЛСТАТ:** *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Р.“ №1, ет.3, **в частта**, с която се иска Съдът да признае за установено, че Д. К. К. не дължи на Националното бюро за правна помощ следните суми: 150 лв. разноски по изпълнително дело за юрисконсултско възнаграждение, 165.53 лв. такси по Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ и 109.36 лв. публични задължения, които вземания са били предмет на вече прекратено изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ-С.Л., рег. № *** в КЧСИ, района на действие- СОС и **ПРЕКРАТЯВА** производството срещу НБПП в тази му част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като ЛИШЕН ОТ ПРАВЕН ИНТЕРЕС иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК във вр. чл.439 ГПК, предявен от Д. К. К., ЕГН: *****, адрес: гр.П., обл. С., ул. „*****“ № 16 срещу НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ по ПРИХОДИТЕ, **ЕИК:** *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*****“ №52, с която се иска Съдът да признае за установено, че Д. К. К. не дължи на Национална Агенция за приходите следните суми: 120.00 лв. разноски за правна помощ, предоставена на лицето по НОХД №***/2013г. по описа на Районен съд-П., която сума същият е осъден да заплати с Определение №*** от 04.05.2015г. по НОХД №***/2013г. по описа на Районен съд-П. и за която е издаден изпълнителен лист от 14.05.2015г. в полза на Националното бюро за правна помощ; 150.00 лв. разноски по изпълнително дело за юрисконсултско възнаграждение, 165.53 лв. такси по Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ и 109.36 лв. публични задължения към Държавата, които вземания са били предмет на вече прекратено изпълнително дело № ***** по

описа на ЧСИ-С.Л., рег. № *** в КЧСИ, района на действие- СОС, с взыскател Национална Агенция за приходите и **ПРЕКРАТЯВА** производството срещу НАП.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, НБПП към Министерството на Правосъдието на Република България, **БУЛСТАТ: *******, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Р.“№1, ет.3 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. К. К., ЕГН: *********, адрес: гр.П., обл. С., ул. „*****“ № 16 сумата от 25.00 лева /двадесет и пет лева/, представляваща разноски по настоящото дело за заплатена държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано в 2-седмичен срок от връчването му пред Софийски окръжен съд, като в прекратителната му част, имаща характер на определение, то подлежи на обжалване с частна жалба в 1-седмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____